

Halâil

“MÜSLÜMANLAR” dergisinin çocuk ilâvesidir.

Sayı
11
2016

NE YAPSAM?

Çok dersim var,
hiç vaktim yok...

Ne zaman çalışsam,
ne zaman uyusam,
yemek de yesem mi?

Allah'ım, ne yapacağım ben,
yetişmeyecek hiçbir işim...

Ooo delikanlı bu
kadar telaş etme.
Zamanı planlamaya
ne dersin?

Nasıl?

Önceliklerini belirle.

Düzenli olmaya özen göster.

Ders çalışmak için, ailenle ve arkadaşlarıyla vakit geçirmek için zaman ayır.

Tv, internet, oyun için harcadığın zamanı gözden geçir, eğer fazla vakit geçiriyorsan kendini kontrol et.

- ◆ Güne erken başlamak en önemlisi.
- ◆ O gün kullanacağın eşyalarını akşam yatmadan hazırlasan iyi olur. Hazırlıkların sabaha kalırsa, onlarla uğraşmaktan diğer işlerine geç kalabilirsin.
- ◆ Gününün verimli geçmesi için kahvaltıyı ihmal etmemelisin...
- ◆ Güzel bir kahvaltının ardından zihnin öğrenmeye açık olacaktır. Aman ha derslerini iyi dinle, dinlediklerini not almaya çalış...
- ◆ Öğlen yemeğini fazla kaçırma, yoksa öğleden sonra uyuklarsın, sürekli esnersin, dikkatini toplayamazsın. Hatta fırsatın varsa, öğlenleri kısa bir uyku çekebilirsin. Bu uyku ile beden dinlenir, güne yeniden başlamış gibi dinç olursun. Ama fırsatın yoksa önemli değil, dedim ya, yeter ki yemeği fazla kaçırma.
- ◆ Öğleden sonra zihnimiz tekrar canlanır. Sabah öğrendiğin bilgileri bu saatlerde tekrar etmen kalıcı öğrenmeyi sağlar... Nerden mi biliyorum, e uzmanlardan duyduğumu söylüyorum.
- ◆ Günlük yaptığın bir egzersiz yoksa, bunu da planına dahil etmeyi unutma. Akşama kadar yorulan zihninizin, biraz fiziksel aktiviteyle rahatlamaya ihtiyacı vardır değil mi?
- ◆ Akşam yemeği için de uyardım seni, eğer fazla yersen erkenden uykun gelebilir, o yüzden yemeklerini ölçülü yemelisin. Mideni üç bölüm hâlinde hayal et. Birinci bölüme sığacak kadar yemek yersen, ikinci bölüme sığacak kadar sıvı tüketirsen, üçüncü bölüm de boş kalacaktır. Böylelikle miden seni sıkıştırmaz ve rahat edersin...

- ◆ Akşam çok geç olmadan çalışmalarını bitirmen gerekir, çünkü vücudunun dinlenmeye ihtiyacı varken çalışmaların verimsiz olur.

Zamanın kıymetini bil,
haydi bakalım kolay gelsin...

HÛD PEYGAMBER VE ÂD KAVMI

Rüzgâr öyle güçlü esiyordu ki, ağaçlar bir o yana, bir bu yana savruluyordu. "Şuna bak! Rüzgâr ne kadar şiddetli esiyor, ağaçları neredeyse kökünden sökecek!" dedi Ahmet. "Yok artık! O kadar da değil! Ağaçları kökünden sökecek rüzgâr olur mu hiç?!" diye karşılık verdi Serdar. "Sen, Âd kavminin başına gelenleri bilmiyorsun anlaşılmalı!" dedi Ömer. Peygamber kıssalarında yeni bir yolculuğa çıktılar hep beraber...

Tufandan sonra yeryüzünde yeni bir hayat başlamıştı. Çok verimli topraklara yerleşen Âd kavmi, muhteşem binalar, saraylar yapmışlardı. İrem ismini verdikleri bu şehirde kibirlenmişlerdi, şükretmek yerine. Doğru yoldan sapmış, Allah'tan uzaklaşmışlardı zamanla. Allah, Hz. Hûd' u görevlendirdi, kavminin yaptığı zulümler ve ahlaksızlıklar iyice artınca. Kendisinin bir elçi olduğunu söyleyerek, Allah'a imana davet etti kavmini Hûd Peygamber. "Bizden ne istiyorsun ey Hûd!?" dediler şaşkınlıkla. "Sadece

Allah'a inanın ve ibadet edin!" dediğinde ise, şiddetle karşı çıktı kavmi! Sabırla tebliğine devam etti peygamber. Tek isteği, Allah'a iman ederek kurtuluşa ermesiydi halkının... Oysaki; Allah'a karşı bir kibir ve üstünlük iddiasındaydı kavmi!

"Ey kavmim! Sizi yaratan Allah, sizden çok daha kuvvetli ve güçlüdür. Zaten size bu gücü ve nimetleri veren de O değil midir? Eğer üzerinize bir azap gönderirse, hiçbiriniz ona engel olamazsınız, O'nun gücü her şeye yeter!" diyordu Hz. Hûd. Kavmi ise, ısrar ediyordu inkârda! Yaklaşık üç yıl sürecek kıtlık yılları başladı böylece. Yaşananların bir uyarı olduğunu, Allah'tan başka varlıklara tapmaya devam ederlerse, işte o zaman bir azap geleceğini anlatsa da Peygamber; kavmi, dinlemiyordu bile onu! Ne anlatırsa anlatsın yine de inanmayacakları anlaşılmıştı artık. Bundan sonra, gelecek olan azabı beklemekten başka çare yoktu! İrem şehri üzerinde büyük, siyah bulutlar görüldü bir gün! Kendilerine yağmuru getireceğini sandıkları bulutları görünce çok sevinmişti Âd kavmi! Oysaki azabı getirecek gazap rüzgârlarıydı yaklaşmakta olan... Şiddetli bir kasırga ortalığı kaplayıverdi işte o an! Ağaçlar kökünden sökülüyor, evler, saraylar rüzgâra kapılıyor, Âd kavmi ise savruluyordu rüzgârla beraber. Yedi gece sekiz gün boyunca süren rüzgârın sonunda, İrem şehri yerle bir olmuştu. Hz. Hûd ve inananlar ise hiçbir zarar görmeden kurtulmuşlardı.

Artık Ömer'i daha iyi anlamıştı Serdar. Allah isterse eğer, çok daha şiddetli olabilirdi rüzgâr! Ve inanlar, imanın verdiği huzurla üstündü her zaman...

EVİN EDEP VE İFFETİ

...Yaşlı kadın, usulca odasından çıktı. Salondan torunu ile gelininin sesleri geliyordu. Gelin oğluna:

„-Oğlum, sofraya hazır, çorbanı koydum; haydi gel de soğutmadan ye!..“

Salonun en kuytu yerine geçti, yerde kendine ait köyden getirdiği minderin üzerine oturdu. Çocuk, babaannesini görünce:

„-Babaanneciğim, gel beraber yiyeelim!..“ dedi.

Yaşlı kadın mânidâr bir şekilde iç çektikten sonra:

„-Evin erkeği gelmeden akşam sofrasına oturulmaz. Hele babanız gelsin, beraberce yeriz inşaAllah!“ dedi.

Evin gelini:

„-Aman anneciğim, eskidenmiş onlar!.. Şimdi acıkan yemek sofrasına oturur, o da gelince yer.“ dedi. Yaşlı kadın:

„-Kızım, nasıl insanların bir edebi, hayâsı, iffeti varsa, evlerin de iffeti ve edebi vardır.“

Torunu dayanamayarak alaycı bir tavırla söze karıştı:

„-Yaa babaanne, neymiş bu evlerin iffeti... Anlat bakalım, merak ettim!..“ dedi.

Yaşlı kadın söze başladı:

„-Biz küçükken annelerimizden önce babalarımızın karşısında edepli oturmayı öğrenirdik. Evde babamız, annemiz varken ayağımızı uzatıp oturmaz, büyüklerimiz konuşurken söz hakkı verilmedikçe söze dâhil olmazdık. Büyüklerimiz odaya girdiğinde hemen toparlanırlar, kalkıp onlara oturmaları için yer verirdik. Aslâ babamız sofraya oturmadan sofraya el uzatmazdık.

Babamız gelir, «Besmele» çeker, «Haydi buyurun.» derdi. Huzurla hepimiz başlardık yemeğe... Sonunda da sofraya duâsını kardeşlerimiz ara-

mızda sıra ile okurduk. Hiç âilece yenen yemek kadar lezzetli yemek olur mu? Bu sofranın edebidir, yavrum!..“

Torunu:

„-Bu kadar baskı karşısında depresyona girmez miydiniz babaanneciğim!“ dedi.

„-Hayır, yavrum bizim zamanımızda saygı olduğu için sevgi hep bâkî kalırdı. Sevgi var oldukça da hiç depresyona giren olmazdı. Yemekler lezzetli, uykular dinlendiriciydi. Biliyor musun? Ben depresyon kelimesini ilk defa burada duydum, hattâ köyümüzde bir tane akıldan mahrum birisi vardı, «Deli İbrahim» derlerdi. Vallahi, o bile o kadar mutluydu ki, anlatamam. Akşama kadar sokakta çocuklarla oynar, acıkınca bir kapıyı tıklar; «Aba acıktım, aba su ver!» derdi. Hangi kapıyı çalsa, boş çevrilmezdi. Berber saçları uzadıkça tıraş eder, hamamcı arada yıkardı. Cumaları esnaf elinden tutar, namaza bile götürürlerdi. Yani hiç kimse onu dışlamazdı..

Şimdi hiçbir şeye saygı kalmadı. Bak evlere bile saygı yok bu şehirde! Herkes akşam olduğu hâlde perdelerini örtmemiş, bütün evlerin içi görünüyor, ama kimse utanmıyor. Biz daha hava kararmaya başlamadan kalın perdelerimizi çeker, ondan sonra evin ışıklarını yakardık. Hattâ perde kapalıyken üzerimizi değiştirmeye edep eder; ışığı söndürür, yere çömelir öyle

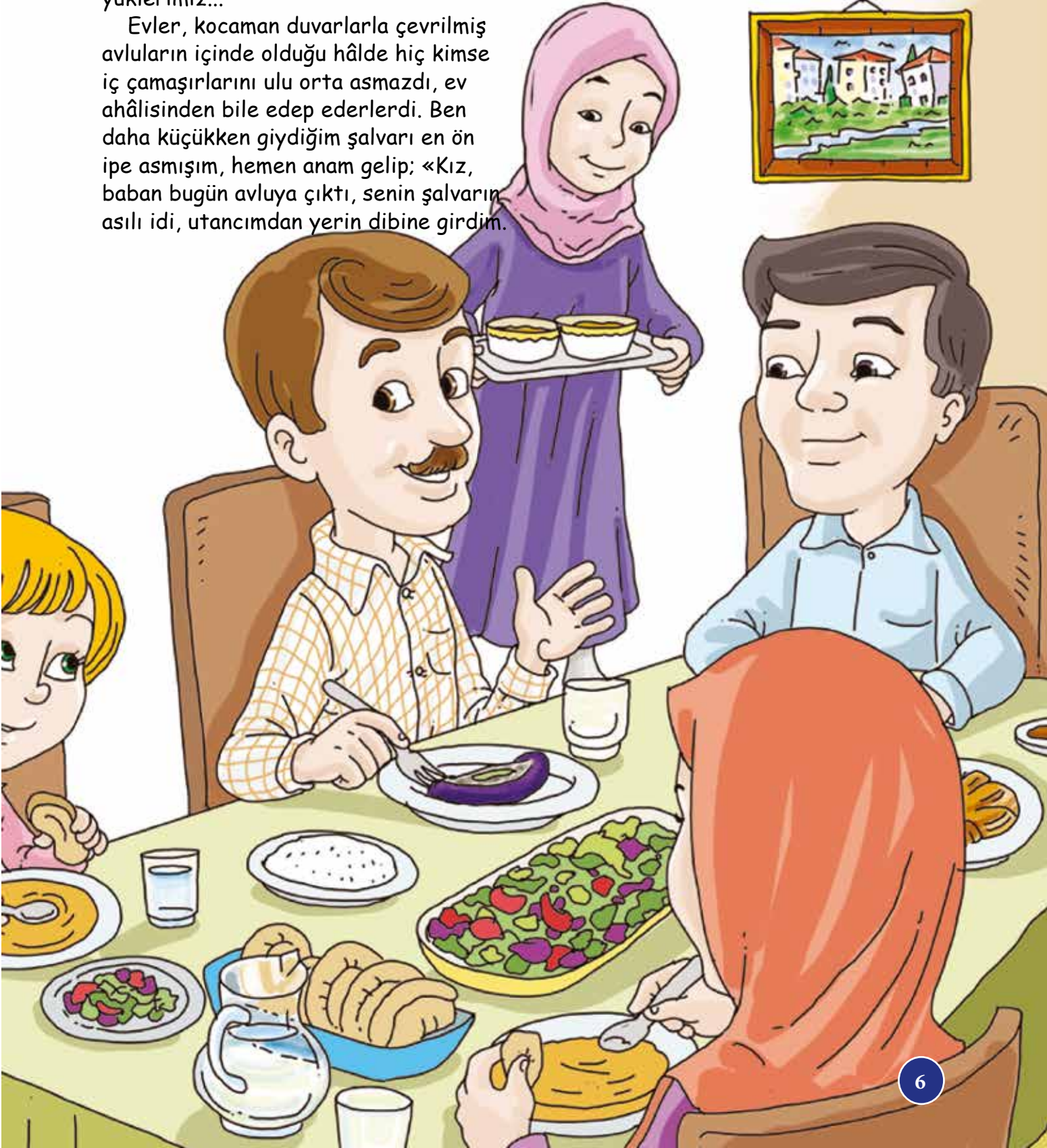
üzerimizi deęiřtirirdik. Gölgemizin bile dıřarıdan görünebileceęini düşününce yüzümüz kızarırdı.”

Bu sırada gelini, oturduęu yerden kalktı, mahcup bir edâ ile salonun perdelerini çekti.

-«Evin edebi, önce perdesinin çekilip çekilmedięinden belli olur.» derdi büyüklerimiz...

Evler, kocaman duvarlarla çevrilmiř avluların içinde olduęu hâlde hiř kimse iç çamařırlarını ulu orta asmazdı, ev ahâlisinden bile edep ederlerdi. Ben daha küçükken giydięim řalvarı en ön ipe asmıřım, hemen anam gelip; «Kız, baban bugün avluya çıktı, senin řalvarın asılı idi, utancımдан yerin dibine girdim.

Bir daha öyle ortaya asma, çamařırların en arkasındaki ipe as!.. Üstüne uzun bir tülbent ört, sonra mandalla... Altında ne olduęu görünmesin!.. İffetimiz, edebimiz bir giderse, ortada îmanımız kalmaz!..» dedi. Tabiî ben 12 yařlarındaydım, annem bunları bana söylerken ben yerin dibine girdim. řimdi öyle mi?

Geçende bir nefes alayım diye balkona çıktım, karşı komşu, bütün çamaşırları asmış uluorta, ben utancımdan hemen içeri girdim.

Bugün yemekler dışarıda yeniyor, «göz hakkı» oluyor, kimse umursamıyor.

Çarşı pazar-
dan alınanlar
şeffaf po-
şetlerde eve
geliyor; alan
var, alamayan
var. Göz hak-
kı, kıskançlık
oluyor bu
yenenlerde...
Hiç şifâ olur
mu yavrum?
Bizim Pey-
gamberimiz
sallâllâhu
aleyhi ve
sellem, «Ye-
meğininizin ko-
kusu ile kom-
şunuza eza
etmeyiniz.»
buyuruyor.
Bugün kokuy-
la, gösterişle
çevredekilere
hep ezâ veri-
liyor. Tabî ki

yenilenler içinize sıkıntı veriyor. Sonra da «depresyon» diye diye doktorlara gidiliyor.

Evin bir edebi daha vardır ki, en önemlisi de budur herhalde... Evin içinde yaşananlar, aslâ dışarıda anlatılmaz; yenenler, içilenler, muhabbetleşmeler, kavgalar... Bu da evin iffetinden sayılır ve hiç kimseye anlatılmazdı. Bu yüzden problemler ev içinde kolaylıkla çözülürdü. Zaten Peygamberimiz de özellikle karı-koca arasında olanların etrafa yayılmasının ne büyük bir günah olduğunu

hep hadislerinde anlatıyor, değil mi Leylâcım!.." dedi gelinine... Leylâ mahcup bir şekilde:

„-Evet anneciğim." diyebilirdi.

Torunu:

„-Babaanneciğim, şimdi facebook diye bir şey var; insanlar gittikleri lokantalarda yedileri şeylerin fotoğrafını çekip binlerce kişiye gösteriyorlar!.."

„-Aayy ne ayıp... İnsan hiç yediğini söyler mi?"

„-Âh anneciğim, her hâllerinin fotoğrafları var. Gezdikleri yerlerin, yedikleri yiyecek-içeceklerin, aldıkları eşyâ ve kıyâfetlerin, hattâ beylerinin aldığı çiçekleri üzerinde yazdıkları notlarla paylaşıyor insanlar..."

„-Yavruuum, sen neler diyorsun? Kıyamet koptu kopacak desene... Evler çırılçıplak kaldı desene..." dedi gözyaşları içinde anlatmaya devam etti:

„-Biz beylerimizle yan yana yürümeye ar edinirdik; dul kalanlar var, evlenemeyenler var. Onların gönül yaralarına tuz basmayalım diye, beylerimizin bir adım gerisinden yürüydük... Şimdi kavgalar ortada, sevmeler ortada... Tabî ki, hiç mahremiyet kalmayınca samimiyet de kalmıyor. Evin bereketi, büyüklere saygıdadır. Evin iffeti, örtülen perdedir. Sevginin iffeti, gizliliktedir. Gözün iffeti, göz kapaklarındadır. Utanma, hayâ, îmandan bir şûbedir.

Hayânın makamı gözdür. Bu yüzden hem gözümüzü korumak önemlidir, hem de göze hitâp eden şeyleri kontrol altında tutmak..."

Gelini:

„-Haklısın anneciğim, biz iffetimizi kaybettikçe buhranlarımız arttı." dedi.

Torunu kaşığı sessizce bırakıp:

„-Ben babam gelince yemeğe başlıyacağım, anneciğim!" dedi.

Babaanne de söylediklerinin evlatları üzerindeki tesirini görünce sessiz bir şekilde Allâh'a hamd etti.

SENI HATIRLATIR RABBİM

Seni hatırlatır,
Papatyalar, zambaklar,
Güller ve sümbüller...
Seni hatırlatır,
Güvercinler,
Serçeler ve bülbüller...
Seni hatırlatır,
Arılar, karıncalar
Desen desen kelebekler.
Açılan ellerimiz Sen'den,
Yalnızca Sen'den yardım bekler.

Seni hatırlatır,
Saat gibi çalışan kalbimiz,
Ve harika beynimiz...
Seni hatırlatır,
Bir bebeğin tebessümü
Tertemiz...
Seni hatırlatır,
Kalem tutan elimiz
Ve göz penceremiz...

Zekeriyya Şen

Çözmece

Burhan Çimen

Dergimizin afacan kahramanlarından Burhan ile Burçin arkadaşları ile orman gezisine çıkmış. Gezide saklambaç oynamak için bir yere saklanmışlar. Onların nereye saklandıklarını bulabilir misiniz?

İki resim arasındaki 7 farkı bulunuz.

Kırmızı ibikli tavuğun civcivlerini bulmalarına yardım eder misiniz?

ОТКРИЙ, ПОДРЕДИ, НАПИШИ!

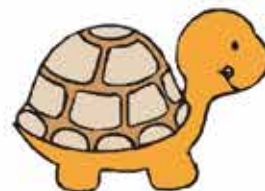
Здравейте, приятели! Можете ли да откриете 7 разлики в рисунките?

Можете ли да подредите и напишете правилно буквите в думите, които по-долу са написани разбъркано, и после да ги сравните с рисунките?

- НУРКОСКАТЕ - ЛОЛЕГ - ПЕКАНЛИ - КАСВРА - ДЖАНФИЛ - ОБКАУВ

--	--	--	--	--	--

Припомнят ми за Теб, о, Аллах!

Припомнят ми за Теб
Маргаритките, розите, лилията и зюмбю-
лите.

Припомнят ми за Теб
Гълъбите, врабчетата и славеите.

Припомнят ми за Теб
Пчелите, мравките и шарените пеперуди.

Припомнят ми за Теб
Сърцето ми, което като часовник трака,
и разтворените ни ръце, които от Теб
и само от Теб очакват помощта.

Припомнят ми за Теб
Усмивката и погледа на бебето,
чисти, неопетнени...

Припомнят ми за Теб
Ръцете, държащи този молив,
и очите ни, виждащи всеки мотив...

Зекерия Шен

това от майка си, но пропаднах вдън земя. Сега така ли е? Преди няколко дни излязох на балкона да си взема въздух и какво да видя! Съседката срещу нас си простряла прането и какво ли не видях в него, и от срам се прибрах.

И не е само това. В днешно време всеки яде по улицата, пазаруват от пазара и носят продуктите си в прозрачни торбички и ни-

кой не го интересува, че има бедни, че има хора, които нямат възможност да си купят. Тратеника на Аллах (с.а.с.) е казал: „Не притеснявайте съседите си с миризмата на вашите ястия...“ Но днес внимава ли се с това? Варим, печем и не съблюдаваме правата на бедни и съседни. Разбира се, тази храна и това състояние ни притеснява, а после „депресия, та депресия“

и се разкарваме по докторите.

Има още едно етично правило, което се спазваше в дома ни, и може би то беше най-важното... А именно, че това, което се случваше у дома, никога не се разказваше навън - какво се яде, какво се пие, какво се говори и за какво стават кавги вкъщи... Всички тези неща се приемаха за чест на дома и не се разказваха на никого. Затова и проблемите се решаваха вкъщи, с лес-

нота. Тратеника на Аллах (с.а.с.) приемал за голям грях да се разнасят слухове, особено тези, които се отнасят за проблемите между мъжа и жената, нали така, Лейля?! - обърна се старицата към своята снаха. Лейля смутено и едвам отговори:

- Да, майко. Така е.

Тогаво внукът пак продължи:

- Бабо, знаеш ли? Сега има нещо, което се нарича фейсбук. Хората снимат ресторантите и храната, която ядат там, и на момента я показват на хиляди души във фейсбук.

- Ооо, колко е срамота... Възможно ли е човек да казва с какво се яде?

- Ех, майко! Какви ли не снимки поставят хората там: местата, които посещават; нещата, които ядат и пият; мебелите и дрехите, които купуват; та даже подарените им цветя и бележките, които мъжете пишат върху тях... - каза внукът.

- Сине, какво казваш ти? Тогаво наистина къяметът - сетният час, е близо, всеки момент може да настъпи... - каза възрастната жена и със сълзи на очите си продължи:

- Ние пък смятахме за срамота да се движим заедно с дядо ти по пътя, тъй като има девици и вдовици, та може би на някоя от тях да й е мъчно, да се натъжи, та грях ще стане... Затова винаги ходехме една крачка зад мъжете си. Сега кавгите се правят явно, обичта е явна... Разбира се, след като няма целомъдрие, няма и искреност. Честта на очите е в свалените погледи. Благодатта на дома е в уважението към възрастните. Честта му - в спуснатите завеси. А обичта му - в несподелените навън тайни. Мястото на свенливостта е в очите. Затова е много важно да контролираме нашия поглед и да го пазим от поглеждането към забранените неща.

След всичко това невястата въздъхна и рече:

- Права си, майко, губейки свенливостта, увеличихме унилоостта си.

Внукът остави тихичко лъжицата върху софрата и каза:

- Мамо, ще изчакам баща ми да се върне, заедно ще започнем.

Старицата, доволна от това, че думите й са повлияли върху децата, се обърна и тихичко благодари на Аллах.

и чак тогава палехме светлините вкъщи. Даже и при спуснати завеси се срамувахме едни от други да сменяме дрехите си, та ги сменяхме, след като изгасим кандилото вкъщи.

След всичко казано снахата стана от мястото си, засрамено отиде до прозореца на салона и силно дръпна завесата. А старичката продължи да разказва:

- „Достойнството и благонравието на жителите в дома се познават по това дали завесите на този дом са закрити или открити“ - казваха нашите деди. Затова, въпреки че къщите по наше време бяха обградени с високи зидове, пак никой не простираше бельото си на двора, срамувахме се дори и от своите близки. Спомням си, че когато бях още малка, съм простряла шалварите си в предните редици на простора. Майка ми влезе разсърдена

и каза: „Мори моме, днес баща ти излезе на двора, бельото ти бе простряно на простора, умрях от срам, че може да ги види. Това да не се повтори още веднъж, простирай ги някъде назад и постави нещо върху тях, та да не се знае какво си простряла там! Отидат ли си от нас целомъдрието и свенливостта, ще останем без вяра.“ Бях само на 12 години, когато чух

БЛАГОНРАВИЕТО И ДОСТОЙНСТВОТО НА НАШИЯ ДОМ

...Старицата тихо излезе от стаята си. От салона се чуваха гласовете на снаха й и внука й:

- Сине, софрата е готова, вече сипах супата ти, бързо да я изядеш, преди да е изстинала!

После тя мина в салона и седна върху миндерите, които беше донесла от родното си село. Детето видя баба си и се провикна:

- Мила бабо, ела да ядем заедно! - каза то.

Старицата въздъхна замислено и каза:

- Докато не дойде мъжът, главата на семейството, не се сяда на софрата. Нека баща ви да дойде, тогава ще седнем да се храним, иншаллах - каза тя.

От ъгъла се обади снахата:

- О, мамо, някога е било така. Но в днешно време който огладнее, сяда на софрата, който закъсне, яде, когато дойде.

- Не. Не е така, дъще! - отвърна свекървата. - Както хората си имат благонравие и свян, така и домовете си имат достойнство и благонравие.

Внукът, който слушаше, не се сдържа и подигравателно се намеси в разговора:

- Ама, бабо, каква достойнство и благонравие могат да имат домовете?... Разкажи ми, много ми стана интересно!

Тогав старата жена започна:

- Някога, когато бяхме малки, нашите майки ни учеха най-напред да се отнасяме добре към бащите си. И когато родителите ни се намираха при нас, ние не можехме да сядаме с изпънати към тях крака. Когато по-възрастните говореха, ние не се намесвахме в разговора им, докато не ни попитат или позволят да говорим пред тях. Ако някой по-възрастен влезеше при нас, ние веднага ставахме на крака и го карахме да седне на най-почетното място в стаята. Никога не протягахме ръце към яденето на софрата, преди баща ни да е седнал на нея. Когато той седнеше, казваше: „Бисмил-

лях (В името на Аллах)“, после казваше: „Хайде заповядайте!“ - и тогава всички ние започвахме да се храним. След ядене се редяхме с братята ми да правим дуа (молитва) за берекет. Има ли ядене, което да е по-вкусно и сладко от това, което се яде заедно, семейно? Всичко това е от адаба (благонравие) на софрата, дете мое!...

- Но след целия този натиск от родителите ви не изпадахте ли в депресия? - попита внукът.

- Не, моето дете, през нашето време имаше уважение и затова обичта ни беше постоянна. А докато има обич между хората, никой не изпада в депресия. Знаеш ли, аз за първи път тук чух за депресията. Даже в нашето село имаше едно болно момче, на което му викаха Лудия Ибрахим. Кълна се, дори и той беше толкова щастлив, че не можеш да си представиш. По цял ден играеше с децата по улиците, а когато огладнееше, отиваше до някоя врата и се провикваше: „Лельоо, огладнях, лельоо, ожаднях!“ На която и врата да потропаше, празен не се връщаше. Когато косите му порастаха по-дълги, берберът ги подстригваше. Хамамджията го къпеше, а в петъчните дни търговците от чаршията го водеха в джамията. Тоест никой не го изоставяше.

Но днес на нищо не се отдава уважение, дори и на домовете в този град. Въпреки че настъпва вечерта, завесите на прозорците остават отворени, всичко в домовете се вижда отвън, но никой не се срамува и притеснява. Ние тогава, още преди да е настъпил мракът, опъвахме дебелиите завеси на прозорците

дъждовни облаци, идващи с благодат. Но това не беше нищо друго освен приближаващ вилнеещ вятър, който носеше наказание за тях. Тогава изведнъж страшен вятър - ураган, обгърна целия град... Той беше толкова силен, че изтръгваше дърветата от корен и отнасяше нанякъде къщи и палати, хора и животни. Вятърът продължи седем нощи и осем дни, а след като престана, град Ирем вече не съществуваше. А пратеникът Худ и вярващите с него бяха спасени, без да бъдат наранени ни най-малко...

Вече Омер по-добре разбираше Сердар. Ако Аллах пожелаеше, вятърът можеше да бъде още по-силен!...

ПРАТЕНИКЪТ ХУД

И НАРОДЪТ МУ АДТИ

Вятърът духаше толкова силно, че дърветата се огъваха ту на едната, ту на другата страна. „Виж това! Колко силно вилнее този вятър, почти ще изтръгне дърветата с корените им, нали!“ - каза Ахмед. „Чак пък толкова! Едва ли! Нима има вятър, който да изкорени дърветата!“ - отвърна Сердар. „Очевидно е, че ти не знаеш какво се е случило с адитите!“ - прибави Омер.

И така всички заедно се отправиха по пътя на още една история от историите на пейгамберите...

След потопа по времето на Нух (а.с.) на този свят беше започнал нов живот. Народът на Ад (адити), който се бе заселил на едно много плодородно място, бе построил прекрасни каменни сгради и палати. Живееха в един красив град, който наричаха Ирем, но хората се възгордяха, вместо

да благодарят на Аллах.

Стечени на

времето те се отклониха от правия път и се отдалечиха от своя Създател. Когато прекалиха с лошотиите и безнравие, Аллах Теаля им изпрати пейгамбера Худ (а.с.), който им извести, че е пратеник, и ги призова към вярата в Единствения Аллах. „Какво искаш от нас, о, Худ?“ - казаха те учудено. „Вярвайте единствено в Аллах и само на Него се молете“ - отвърна той. След като чуха това, те се разгневиха, но Худ продължи да ги приканва с търпение и доброта. Не искаше нищо друго, освен народът му да повярва и да бъде спасен. Но хората продължаваха да прегрешават и да се възгордяхат пред Аллах.

„О, народе мой! Аллах, Който ви създаде, е по-силен и по-могъщ от вас! И без туй не е ли Той, Който ви даде тази сила и благодат? И ако изпрати наказание върху вас, никой от вас не е в състояние да го спре. Той за всяко нещо има сила!“ - казваше Хазрети Худ. Но народът му упорстваше в неверието. Така започнаха тригодишна суша и глад. И колкото и да им казваше Худ, че това е само едно предупреждение за тях и че ако продължават да се молят на други божества, освен на Аллах, Той, Всемогъщия, ще стовари още по-голямо наказание върху им, те не го слушаха. Стана ясно, че каквото и да им каже, хората няма да повярват. Вече не можеше нищо друго да се направи, освен да се чака наказанието, за което Аллах ги беше предупредил.

Един ден черни облаци се появиха над град Ирем! Когато ги видя, народът на Ад се зарадва, тъй като си помисли, че това са

* Много е важно да станеш рано сутринта.

* Ще е добре, ако подготвиш нещата, които ще използваш през този ден, още предишната вечер, преди да си легнеш. Ако оставиш тази подготовка за сутринта, може да закъснееш с останалите си задължения.

* За да бъде денят ти ползотворен, не забравяй да закусиш.

* Недей да прекаляваш с обяда, защото след това ще те налегне дрямка и постоянно ще се прозяваш, а така не можеш да се съсредоточиш. Даже, ако имаш възможност, може за кратко да поспиш. Така тялото ти ще отпочине и когато станеш, ще бъдеш бодър, сякаш започваш деня си отново. Но ако нямаш време, това не е проблем, важното е да не прекаляваш с обяда.

* След обяд паметта ни се възобновява. Ако тогава повториш нещата, които си научил сутринта, това ще ти помогне да ги запомниш по-добре. Откъде знам ли? Ами повтарям това, което съм чул от учените специалисти.

* Ако нямаш упражнение, което да правиш през деня, не трябва да забравяш и него да прибавиш към своя план. Защото до вечерта мозъкът ни психически се изморява и има нужда да се отмори с физическа активност, нали?

* Трябва да те предупредя и за вечерята. Ако ядеш по много, рано ще ти се приспи, затова трябва да се сдържаш. Представи си, че твоят стомах е разделен на три равни части. Ако се храниш, докато напълниш първата част, пиеш, докато се напълни втората, и оставиш третата празна, тогава стомахът ти няма да те притеснява и ще се чувстваш добре.

* Трябва да приключиш със задачите си, без да закъсняваш до късно вечерта, защото, когато тялото се нуждае от почивка, работата е неуспешна.

Цени времето си и се възползвай максимално от него. Успех...

КАКВО ЛИ ДА НАПРАВЯ?

Пънар Мелике ДЕМИРАПАЙ

Уроци много
имам,
време за нищо
нямам...

Кога да уча,
кога да спя,
кога да се нахраня?

Какво ли да направя, о, Аллах!?
Нищо не ще успея да смогна...

Хеей, момче,
недей толкова да
се притесняваш.
Какво ще кажеш да
планираш времето
си?

Как?

Определи и подреди
приоритетите си.

Постарай се да бъдеш
подреден.

Отдели време за уроците си,
за близките и приятелите си.

Обмисли времето, което
прекарваш пред компютъра,
телевизора и електронните
игри, и ако прекарваш много
време с тях, контролирай се.

Слънце

Детско приложение на сп. "МЮСЮЛМАНИ"

Брой
11
2016